

دست‌های گوناگون خنما بر تن یک تخت‌شکل

هند در اندیشه المپیک مادر رنج برگزاری لیگ

سعید آقایی

روزنامه‌نگار

دوباره همان مشکل قدیمی، دوباره همان معضل کلیشه‌ای و دوباره همان اتفاقات قدیمی. مشکلی که غریب به ۴ دهه است فوتبال و ورزش ایران را آزار می‌دهد و ظاهراً قرار نیست که هیچ وقت مرتفع شود. کار به جایی رسیده که برای برگزاری یک بازی ساده فوتبال در پایتخت عزا گرفته‌ایم و مشخص نیست در نهایت سرنوشت این بازی چه خواهد شد. اگر تا دیروز ورزشگاه آزادی به عنوان تنها استادیوم بین‌المللی و استاندارد را داشتیم که یک تنه جوهر میزبانی مسابقات ورزشی بویژه فوتبال را می‌کشید، آن را هم دیگر نداریم و بازسازی طولانی و تخریب این استادیوم سبب شده که آزادی فعلاً در دسترس نباشد و به شکل قطره‌چکانی از آن استفاده کنیم. از همین رو برگزاری بازی پیکان - پرسپولیس از هفته ششم رقابت‌های لیگ برتر در هاله‌ای از ابهام قرار گرفته است. غم‌انگیز است که در پایتخت ایران با این همه منابع و ظرفیت

و جمعیت ۱۵ میلیونی هیچ استادیوم دیگری یافت نمی‌شود که میزبان یک بازی لیگ ایران باشد. ورزشگاه دستگردی به دلیل عدم رسیدگی و نگهداری اصولی چمن ندارد و قابل استفاده نیست. ورزشگاه تختی مدت‌هاست به حال خود رها شده و بلااستفاده است و در اطراف تهران نظیر شهر قدس و کرج نیز استادیوم‌های موجود شرایط میزبانی این مسابقه را ندارند. مشکل اصلی مثل همیشه همین است که به واسطه شرایط موجود تقریباً هیچ کدام از استادیوم‌های ایران از چمن استاندارد بهره‌مند نیستند و این معضل در فوتبال ایران بدل به یک غده سرطانی شده که قرار نیست جراحی شود. فوتبال ایران بدون زمین استاندارد و چمن باکیفیت بدل به یک شوی زشت شده که همه از آن می‌نالند. از بازیکن گرفته که در چنین شرایطی ریسک مصدومیتش بالا می‌رود تا سرمربی که تیمش از اجرای برنامه‌های تاکتیکی روی زمین‌های ناهموار و شبه‌خاکی عاجز است و البته هوادار و تماشاگری که به دلیل این معضل بزرگ از تماشای یک بازی باکیفیت و جذاب محرومند. استادیوم‌های بی‌قواره‌وزشت که هیچ امکانات

و جذابیتی ندارند، زیبایی فوتبال را می‌کشند و همین سبب می‌شود که کیفیت فوتبال ایران در قیاس با کشورهای همجوار به طرز عجیبی پایین باشد. کشورهایی که زمین‌های خملی، هموار و باکیفیت در استادیوم‌های نووار و شیک و با امکانات سبب شده تا فوتبال در این سرزمین‌ها بدل به یک پرفورمنس جذاب و هیجان‌انگیز شود که همه از آن لذت می‌برند و مثل یک ماشین تولید پول، سرمایه ایجاد می‌کنند.

از جام جهانی تا بازی‌های آسیایی

هنوز از برگزاری جام جهانی ۲۰۲۲ یک سال نگذشته؛ تورنمنتی که قطر کوچک برای نخستین بار آن را به خاورمیانه آورد و به بهترین شکل و کیفیت ممکن آن را برگزار نمود که تحسین همگان را به همراه داشت. استادیوم‌های نووار و با امکانات و باکیفیت با معماری خیره‌کننده خود نگیان انگشتی این جام بودند؛ استادیوم‌هایی که نظیر آنها حتی در اروپا هم یافت نمی‌شود و مایه مباهات قطری شدند. استادیوم‌هایی که ما حتی خواب آن را هم نمی‌توانیم ببینیم.

همین هفته گذشته هانگزو یک شهر کوچک در چین میزبان بازی‌های آسیایی بود. یک رویداد بزرگ که میزبانی در آن و قریب به ۳۰ رشته ورزشی نیازمند زیرساخت‌های متعدد است. چینی‌ها برای این رویداد بیش از ۱۰ سالن مدرن، باکیفیت و با امکانات را در هانگزو احداث کرده بودند. سالن‌های ورزشی که هر کدام از یک معماری مدرن و به روز سود می‌بردند و جزئی‌ترین الزامات نیز در آن رعایت شده بود. سالن‌هایی که یک نمونه آن در ایران یافت نمی‌شود.

برگزاری موفق و باشکوه این دو رویداد بزرگ یعنی جام جهانی و بازی‌های آسیایی به خوبی ثابت می‌کند که مهم‌ترین المان برای ورزش و برگزاری یک ایونت و مسابقه ورزشی، زیرساخت باکیفیت و با امکانات است و بدون آن ورزش هیچ معنا و مفهومی ندارد. در حقیقت بدون امکانات و زیرساخت هرگز نمی‌توان موفقیت و پیشرفت در ورزش را تجربه کرد و به جایی رسید. دلیل افت و نزول ورزش ایران در آسیا را در جام جهانی و اخیراً بازی‌های آسیایی باید در این نکته کلیدی و اساسی جست‌وجو کرد.

2001

زیرساخت مهم‌تر از استعداد

اگر روزگاری نیروی انسانی و استعداد عامل برتری و توفیق ورزش ایران در میادین بین‌المللی می‌شد، این ویژگی مهم مدت‌هاست کارکرد خود را از دست داده و زیر سایه مدرنیته و امکانات قرار گرفته. در حقیقت بدون داشتن ابنیه و زیرساخت مناسب هرگز نمی‌توان ورزشکاری ساخت که برای ما افتخارآفرینی کند. چه آنکه ورزش سنتی و خیابانی هرگز نمی‌تواند حریف مدرنیته و علم شود. در دهه‌های پیش که کشورهای آسیایی و حتی اروپایی بدین اندازه روی ورزش سرمایه‌گذاری نداشتند و ایران به لطف نیروی انسانی لایزال و باکیفیت و با استعداد و ورزش خیابانی در همه عرصه‌ها از حریفان جلوتر بود اما مدت‌هاست که این نسخه کلیشه‌ای دیگر جواب نمی‌دهد چه آنکه تمام دنیا روی ورزش سرمایه‌گذاری کرده‌اند و به لطف علم و زیرساخت فرستگ‌ها از ما فاصله گرفته‌اند.

ما هنوز در زمانه‌ای به سر می‌بریم که ورزشکار ما سالن و فضای ورزشی برای تمرین ندارد و برای برگزاری یک بازی فوتبال ساده کاسه چه کنیم چه دست گرفته‌ایم در حالی که سایر کشورها برای ساخت زیرساخت‌های بیشتر، مدرن‌تر، با امکانات‌تر یا هم رقابت دارند و در این استادیوم‌ها و سالن‌های پرشمار و متعدد ستاره‌های خود را بدون دغدغه پرورش می‌دهند. قطر و چین به عنوان دو کشور متمول و مدرن راه‌ها کنید؛ هند فقیر و عقب مانده هم در این زمینه مدعی شده. کشوری که پس از سرمایه‌گذاری گسترده روی ورزش و رشد خیره‌کننده در این سال‌ها، حالا سوادی برگزاری المپیک را در سر دارد و برای میزبانی المپیک ۲۰۳۶ آماده می‌شود. با این دست فرمان و رشد سریع‌السریر خیره‌کننده کشورها و البته پسرمت ما تا چند سال آینده باید با کشورهای درجه ۳ رقابت کنیم. هند را به المپیک فکر می‌کنند و ما در برگزاری یک بازی مانده‌ایم؛ ما هیچ، ما نگاه!

مصرف کرده و می‌میرند. استفاده از دستگاه (Weedbine) در هفته بلافاصله پوشش علف‌های هرز را کاهش می‌دهد، اما علف‌های هرز بالغ‌تر هفته به هفته بهبود می‌یابند. عوامل زیادی بر مدت‌زمان لازم برای دستیابی به کنترل، از جمله کیفیت چمن، کیفیت خاک، گونه‌های علف‌های هرز، بلوغ و تراکم علف‌های هرز تأثیر می‌گذارند.

نتایج نشان می‌دهد که کنترل مکانیکی انتخابی علف‌های هرز زمانی که به صورت هتکتی برای علف‌های هرز معمولی چمن مانند قاصدک و همچنین علف‌های هرز سنتی سخت‌کنترل مانند شیدر و پیچک زمینی استفاده می‌شود، بسیار مؤثر است. بسیاری از صاحبان خانه‌ها و زمین‌داران در حال حاضر به طور معمول چمن‌زنی می‌کنند و می‌توانند به راحتی برای استفاده از این دستگاه آموزش ببینند.

همان‌طور که به سمت تجاری‌سازی پیش می‌رویم، در حال ارزیابی راه‌هایی برای ادغام دستگاه (Weedbine) یا یک ماشین چمن‌زنی هستیم تا نیازهای مدیران حرفه‌ای چمن و صاحبان خانه‌ها برآورده شود. هدف ارائه کنترل مؤثر و قابل اعتماد علف‌های هرز برای افرادی است که ترجیح می‌دهند از علف‌کش‌ها استفاده نکنند، از نظر قانونی از استفاده از آنها منع شده‌اند یا می‌خواهند استراتژی‌های فعلی خود را برای به حداقل رساندن استفاده از آفت‌کش‌ها گسترش دهند.

پوشش گیاهی، سطوح سخت‌تر می‌شوند و خطر آسیب‌دیدگی ورزشکاران افزایش می‌یابد. در مناطق چمنزار، حفره‌های باقی مانده در جایی که علف‌های هرز می‌میرند، در برابر افزایش رواناب سطحی و فرسایش خاک آسیب‌پذیر هستند.

جایگزین‌های کنونی کنترل علف‌های هرز بدون آفت‌کش بسیار محدود، تا حد زیادی بی‌اثر و گران هستند، یا دارای عوارض جانبی نامطلوب هستند. به عنوان مثال، علف‌کش‌های جایگزین مبتنی بر آهن می‌توانند به شدت هرچند به طور موقت علف‌های چمن را تیره کنند، که در محیط‌هایی مانند چمن‌زارها، باغ‌ها و پارک‌ها مشکل‌ساز است. برنامه‌های تکراری نیز اغلب مورد نیاز است. بذرگزاری تهاجمی، به‌کار بردن بذر چمن روی یک مزرعه موجود یا نرخ‌های بالا، مؤثرترین راه برای کاهش چشمگیر علف‌های هرز در زمین‌های ورزشی است؛ اما این روش برای علف‌های هرز مستقر و بالغ کار چندان نمی‌کند و در قسمت‌های کم تردد سطح بازی حداقل اثربخشی را دارد.

یک رویکرد جدید

به جای بریدن چمن یا تیغه‌های چرخان مانند ماشین‌چمن‌زنی، دستگاهی که در حال توسعه است چمن‌ها و علف‌های هرز را از طریق یک دستگاه فلزی غربال مانند می‌کشد. چمن‌زارها دارای تیغه‌های باریک و انحطاف‌پذیر هستند؛

اما علف‌های هرز پهن‌برگ دارای برگ‌های بزرگ‌تر و ضخیم‌تری هستند که با عبور دستگاه از روی آنها یا کنده می‌شوند یا به‌شدت آسیب می‌بینند. هنگامی که بافت برگ علف هرز آسیب می‌بیند، توانایی کمی برای جذب انرژی خورشیدی و تولید کربوهیدرات دارد. این دستگاه طوری طراحی شده که به طور معمول مورد استفاده قرار گیرد، مثلاً یک بار در هفته، قبل از چمن‌زنی یا هم‌زمان با چمن‌زنی. این تضمین می‌کند که به محض اینکه علف‌های هرز آسیب‌دیده بافت برگ جدیدی تولید کنند، در دور دیگری از درمان دوباره آسیب دیده یا حذف می‌شود؛ بنابراین علف‌های هرز باید به طور مداوم به ذخایر کربوهیدرات در سیستم‌ریشه خود برای رشد مجدد تکیه کنند و در نهایت این ذخایر را

چمن آزادی را علمی مراقبت کنید

علف‌ها را هرز

و آفت‌کش‌ها مورد انتقاد قرار می‌گیرد. با افزایش نگرانی‌ها در مورد خطرات بالقوه آفت‌کش‌ها بویژه تحت بررسی شدید قرار گرفته‌اند. در بسیاری از نقاط قوانین آفت‌کش‌ها سریع‌تر از روش‌های جایگزین کنترل آفات پیشرفت کرده است. محققان متخصص در علوم چمن و خاک، به گزینه‌های جدید علاقه‌مند هستند و روش و ابزار کاملاً جدیدی را برای مدیریت چمن ابداع کرده‌اند تا علف‌های هرز را بدون استفاده از مواد شیمیایی از بین ببرند.

علف‌کش‌ها و سلامتی

آمریکایی‌ها مقادیر قابل توجهی از علف‌کش‌ها را در زمین‌های غیر کشاورزی مانند چمن‌ها، باغ‌ها، زمین‌های گلف، زمین‌های ورزشی و پارک‌های عمومی استفاده می‌کنند. سال ۲۰۱۲، ۵۴ میلیون پوند ماده فعال علف‌کش یعنی بخش علف‌کش‌کننده علف‌های هرز در سال ۲۰۱۲ برای این قبیل استفاده‌ها تولید شد. نگرانی‌ها در مورد اثرات بالقوه آفت‌کش‌ها بر سلامتی در سال‌های اخیر به خوبی منتشر شده است. آکادمی اطفال آمریکا، انجمن اطفال کانادا و سایر سازمان‌های بهداشتی توصیه می‌کنند که قرار گرفتن کودکان در معرض آفت‌کش‌ها هم در رحم و هم بعد از تولد محدود شود.

به گفته این متخصصان، کودکان در برابر روز‌های مداوم آفت‌کش‌ها آسیب‌پذیر هستند؛ زیرا به‌سرعت در حال رشد و توسعه هستند و نسبت به بزرگسالان غذا و مایعات بیشتری را به ازای هر پوند وزن بدن مصرف می‌کنند. آنها همچنین تماس بیشتری با زمین در فضای باز و کف در خانه دارند و احتمال بیشتری دارد که باقیمانده‌ها را از طریق

مرتضی طهوری

روزنامه‌نگار

عملکرد غیر اصولی در حفظ زمین چمن ورزشگاه آزادی موجب شده تا این چمن به بیماری‌های قارچی مبتلا شود و کارشناسان اعلام کرده‌اند بهترین کار این است که در بازه زمانی شش‌ماهه چمن فعلی جمع شود و با تکنولوژی و نژادهای جدید، چمن جدیدی کاشته شود و شرایط نگهداری هم تغییر کند. استفاده نکردن از سموم قارچ‌کش، افزایش میانگین رطوبت هوای تهران که منجر به گسترش بیماری‌های قارچی می‌شود و مدت‌ها عدم کار علف‌کشی مهم‌ترین عوامل از بین رفتن کیفیت چمن این ورزشگاه بوده است. علف‌های هرز در زمین‌های چمن سریع‌تر از چمن آسیب می‌بینند که منجر به لکه‌های خالی و فشرده شدن خاک می‌شود و می‌تواند خطرات آسیب را برای ورزشکاران افزایش دهد.

بدون دستگاه علف‌کش امکان کنترل علف‌های هرز وجود دارد. علف‌های چمن گونه‌های چمنی با ویژگی‌هایی هستند که آنها را برای این کاربردها مناسب می‌کنند. آنها چمن‌زنی مکرر را تحمل می‌کنند، در برابر ترافیک شدید مقاومت می‌کنند و سطوح متراکم و یکنواخت را تشکیل می‌دهند. آنها مکان‌هایی را برای ورزش یا استراحت در فضای باز ایجاد می‌کنند؛ کاهش فرسایش خاک؛ کاهش مشکلات گرد و غبار و گل در اطراف خانه‌ها، مدارس و مشاغل و ایجاد خطوط دید واضح در امتداد بزرگراه‌ها.

با این حال، اغلب صنعت چمن به دلیل استفاده از مقادیر قابل توجهی آب، کود

از زمین‌های خاکی تا ورزشگاه‌های بی‌استفاده

آفتابه و لگن هفت دست ولی شام و ناهار هیچی!

حامد چیرودی

روزنامه‌نگار

قدیمی‌های فوتبال ایران، خوب به خاطر دارند که آنهایی که عاشق فوتبال بودند، برای انجام این بازی، ابتدا کوجه پس کوجه‌های محل‌شان را انتخاب می‌کردند و وقتی هم که تعدادشان زیادتر می‌شد و می‌خواستند با نفرات بیشتری بازی کنند، به سراغ زمین‌های خاکی می‌رفتند. در تهران قدیم تعداد زمین‌های خاکی آنقدر زیاد بود که برای اینکه با هم اشتباه نشوند، برای خودشان اسم و رسمی پیدا کرده بودند که گود شهرزاد و گود نازی‌آباد از معروف‌ترین‌های آن بودند. زمین‌های خاکی مثل راه‌آهن، امجدیه، کالج، شعاع، شادافرا، داداشی، سینا، شماره ۴، ساسان، توفان، تاج، دارابی، شاهین، عارف، دولاب، بنفشیک، آذرخش، آقایی، مفت‌آباد، تیر دوقلو و... که هر کدام در گوشه‌ای از شهر قرار گرفته بودند و آدم‌های بسیاری را به فوتبال ایران معرفی کردند. اما با حرفه‌ای‌تر شدن فوتبال به غیر از پیر امجدیه، ورزشگاه آزادی و تختی برای بازی‌های آسیایی ۱۹۷۴ تهران ساخته شد. ورزشگاه‌هایی که نیاز آن روزهای ورزش پایتخت و ایران را به خوبی برآورده می‌کردند. با این حال و گسترده‌تر شدن جمعیت، نیاز به ساخت ورزشگاه‌های جدید بیشتر حس شد اما این اتفاق کمتر رخ داد تا جایی که حالا عدم زیرساخت مناسب، به‌مهم‌ترین مشکل فوتبال ایران تبدیل شده است. واژه «مناسب» در اینجا به این معناست که در خیلی از شهرها ورزشگاه ساخته شده اما فوتبال ورزش اول آن منطقه محسوب نمی‌شود! یا اینکه ورزشگاه در جایی ساخته شده که امکان بهره‌وری مناسب از آن وجود ندارد! سال‌هاست همه علاقه‌مندان به فوتبال در استان فارس، در انتظار افتتاح ورزشگاه بزرگ فارس در نزدیکی شیراز هستند اما خبر خاصی در این باره به گوش نمی‌رسد. ورزشگاه زیبا

و مدرن امام رضا(ع) مشهد در حالی از سال ۹۶ تاکنون افتتاح شده که با تیم نداشتن این شهر در لیگ برتر، مسابقه زیادی در آن برگزار نمی‌شود و حالا هم که استقلال درخواست بازی در آن را داده، عنوان شده به دلیل به وجود آمدن ترافیک شهری، امکان برگزاری بازی‌های بزرگ در آن وجود ندارد! ورزشگاه شهید دستگردی تهران، بدون تماشاگر میزبان بازی‌های لیگ برتر است و ورزشگاه راه‌آهن که روبه‌روی آن قرار دارد، سال‌هاست در حال تعمیر است و چمن آن هم که مدت‌هاست به سوزه روز تبدیل شده، هم مصدوم بر جا می‌گذارد و هم تیمار وضعیت آن را باور نکردنی می‌داند. در ورزشگاه تازه تأسیس سپهرجان، قنات آب پیدا شده که در نوع خود نوبر است و بازی در آن خطرناک! در این شرایط، ورزشگاه محل برگزاری بازی پیکان و پرسپولیس مشخص نیست تا لیگ برتر تحت‌الشعاع نبود استادیوم مناسب قرار گیرد؟ اینکه چطور این همه ورزشگاه در گذشته ساخته شده اما بازدهی لازم را ندارد، سؤالی است که ذهن همه علاقه‌مندان را به خود مشغول ساخته و این ضرب‌المثل را تداعی می‌کند که: «آفتابه و لگن هفت دست ولی شام و ناهار هیچی!»

